

ΝΕΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΖΩΓΡΑΦΙΔΗΣ

Ὁ «Ἐθνικὸν Ἡμερολόγιον», οὐχὶ μόνον ἐκ χρονογραφικοῦ κατή-
 κοντος ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς στερεᾶς πεποιθήσεως ὅτι τὸ μέλλον καὶ
 ἡ προαγωγή ὅλων τῶν κλάδων τῆς ἐθνικῆς ἐν γένει ἐργασίας ἀνήκει
 εἰς τοὺς νέους ἄνδρας, εἰς τὴν νεωτέραν γενεάν, τὴν ἀναπνέουσιν
 καὶ ζωογονουμένην ἀπὸ τὴν πνοὴν τῆς κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη
 ἰδίως συντελουμένης παγκοσμίου προόδου εἰς ὅλα τὰ ἐδάφη τῆς
 πνευματικῆς καὶ θετικῆς δημιουργίας — δὲν ἔπαυσεν ἐνισχύον κατ'
 ἀρχὴν καὶ ἐνθαρρύνον τοὺς νέους ἐργάτας καὶ σκαπανεῖς καὶ σηματο-
 φόρους τοῦ νεοελληνικοῦ πνεύματος, τοὺς ἀνοίγοντας νέους δρόμους
 εἰς τὴν Τέχνην, τὰ Γράμματα, τὴν Ἐπιστήμην, τὴν δημιουργικὴν
 καὶ ἀναπλαστικὴν καθόλου Ἔργασίαν, ἣτις θὰ παρασκευάσῃ τὴν
 ἀληθινὴν δύναμιν καὶ τὴν νίκην τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς.

Ἐκ τῆς ἀπόψεως ἰδίᾳ ταύτης χαιρετίζομεν εὐφροσύνως τὴν ἀπὸ ἔτους καὶ πλέον μεταξὺ τῶν ἱατρικῶν κύκλων τῆς πρωτευούσης ἐμφάνισιν ἐνὸς νέου ἐπιστήμονος, τοῦ λαρυγγωτολόγου ἱατροῦ κ. Ἀθανασίου Ζωγραφίδου, ὅστις, καίτοι νέηλος ἐκ τῆς Ἑσπερίας, κατέκτησεν οὐχ ἥττον εἰς βραχὺ χρονικὸν διάστημα σημαίνουσιν θέσιν μεταξὺ τῶν συναδέλφων του καὶ πολλὰς συμπαθείας καὶ ἐκτίμησιν παρὰ τῇ ἀθηναϊκῇ κοινωνίᾳ. Ὁ κ. Ζωγραφίδης, ἐκ Κοζάνης τῆς Μακεδονίας, περαιώσας τὰς γυμνασιακὰς του σπουδὰς εἰς τὸ Γυμνάσιον Μοναστηρίου μὲ τὸν βαθμὸν ἄριστα, καὶ ἀκολουθήσας ἐνδελεχεῖς σπουδὰς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν, ὁπόθεν ἀνηγορεύθη τῇ 1901 ἀριστοῦχος διδάκτωρ τῆς ἱατρικῆς, ἀπῆλθεν εἰς Ρωσσίαν, ἐπιθυμία ἀγαπητοῦ αὐτοῦ καὶ φιλοστόργου θεῖου του, ἀσκηθεῖς εἰς τὰ Νοσοκομεῖα Ὁδησοῦ καὶ Μόσχας ἐπ' ἀρκετόν. Φλεγόμενος ἐκ τοῦ πόθου νὰ ἐπεκτείνῃ τὰς ἐπιστημονικὰς του σπουδὰς ἐπὶ εὐρύτερον ἐδάφους, ἀπῆλθεν εἰς Ἑσπερίαν, ἐπιδοθεὶς κατὰ προτίμησιν ἐδικῶς εἰς τὸν κλάδον τῆς Λαρυγγολογίας καὶ Ὀτολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Βιέννης. Ὁ ζῆλος, ἡ ὁξύτης τῆς ἀντιλήψεως, ἡ βαθεῖα παρατηρητικότης καὶ ἡ ἀκούραστος φιλοπονία του ἐφέλκυσαν τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν ἐκτίμησιν τῶν περὶ αὐτόν, οὕτω δ' εὐθὺς προσελήφθη ὡς ἐσωτερικὸς βοηθὸς (opérateur) τῶν κορυφαίων τοῦ κλάδου τούτου καθηγητῶν, ὡς τῶν Schrötter, Chiari, Polizer, Koschier, Hajek, Urbantschitsch, κ.λ.π. Ἐν Βιέννῃ εἰργάσθη οὕτως ἐπὶ πενταετίαν δλόκληρον ἀποσπάσας ὁμόθυμον τὴν ἐκτίμησιν καὶ — χωρὶς ὑπερβολῆν — τὸν θαυμασμὸν τῶν καθηγητῶν του, οἵτινες καὶ δὲν ἔλειψαν νὰ τῷ παράσχουν τὰ εὐγλωττότερα πιστοποιητικὰ περὶ τῆς εὐδοκίμου ἐργασίας του. Ἐδημοσίευσε δὲ καὶ οὐκ ὀλίγας ἐπιστημονικὰς παρατηρήσεις εἰς ἔγκριτα ἱατρικὰ φύλλα, ὡς εἰς τὴν Monatsschrift für Ohrenheilkunde, κλπ. Μὲ τοιαῦτα ἐφόδια καὶ τόσῃ ἀρτίαν ἐπιστημονικὴν μόρφωσιν, μὲ τὴν φιλοδοξίαν δὲ νὰ ἐργασθῇ ὑπὲρ τῆς ἑλληνικῆς ἐπιστήμης καὶ μὲ τὸν φιλάνθρωπον πόθον νὰ συμβάλῃ ὑπὲρ τῆς πασχούσης ἀνθρωπότητος, κατῆλθεν εἰς Ἀθήνας, ὅπου πρὸ ἐνὸς καὶ πλέον ἔτους ἱδρύσε τελεῖαν ὑπὸ πᾶσαν ἐποφιν καὶ πλουσίαν Λαρυγγωτολογικὴν Κλινικὴν, ἀμιλλωμένην πρὸς τὰς καλλίστας τῶν εὐρωπαϊκῶν μητροπόλεων, προσληφθεὶς ἅμα καὶ ὡς Διευθυντῆς τοῦ λαρυγγωτολογικοῦ τμήματος τῆς Πολυκλινικῆς Ἀθηνῶν, προαγαγὼν αὐτὸ εἰς πρώτης τάξεως θεραπευτήριον, ἐπιτελέσας δὲ ἄχρι τοῦδε δυσχερεστάτας ἐγχειρίσεις, ἀληθινὰ θαύματα τοῦ κλάδου του.

Ἡ περὶ ὁζαίνης τῆς ρινὸς πραγματεία του καὶ ἡ ταύτης ἐντελὴς θεραπεία, ἣν ἐπιτυχῶς μετέρχεται, ἀρκεῖ καὶ μόνον νὰ μαρτυρήσῃ περὶ τῆς ἐξιδιασμένης εἰδικότητος καὶ ἱκανότητος τοῦ νέου ἐπιστήμονος, ἐκ τῶν ὀλίγων ἀληθῶς, οἱ ὅποιοι τιμῶσι τὴν νεωτέραν ἐν Ἑλλάδι ἱατρικὴν.